

Karantén

Battai László kézzel-lábbal tiltakozott, amikor megértette, hogy elválasztják feleségétől. Hevesen gesztikulálva próbálta magára vonni a figyelmet, ám a tolmács egy mozdulattal leintette. Végül a felesége szólt rá:

– Ugyan, ne ágálj már annyit! Hallottad, mit mondtak. Én még ma beköltözhetek a nekünk kijelölt szobába, te pedig itt maradsz, amíg kivizsgálják a... mit tudom én mit. Néhány napról van csak szó.

Noha belátta, valóban nem tehet semmit, az eljáráson túl még az is dühítette, hogy Zsóka nem az ő pártját fogta. Csalódását nehezen tudta lenyelni. Felfelé haladva a lépcsőn, hangot is adott az elégedetlenségének.

– Mi az, hogy karantén? Mi vagyok én, leprás, hogy elkülönítenek?

– Pár napot te is kibírsz az asszony nélkül – mondta az, aki Mantel néven mutatkozott be a láger felé vezető úton. – Annál jobban élvezed majd, ha kiéhezve újra rávetheted magad.

Gyilkos pillantást vetett Mantelre. Amilyen ronda feleséged van, gondolta, te talán még örülsz is annak, hogy egy időre távol tartanak tőle.

Nyolcan zsúfolódtak a Volkswagen mikrobuszba – három házaspár meg két lány, mindannyian fiatalok, a húszas éveik derekán –, amellyel kihozták őket a bécsi rendőrségről a traiskirchener menekülttáborba. A fél órás úton alig váltottak pár szót. A bemutatkozás megtörtént a rendőrségi várakozás alatt, a buszban inkább csak méregették egymást, mintha a másik fizimiskájából akarnák kideríteni, mit várhatnak a kialakulóban levő ismeretségtől.

Ezt a Mantelt az első pillanattól fogva ellenszenvesnek találta, ebbéli érzését megerősítette az elhangzott megjegyzés.

Megérkezésük után a láger főépületébe kísérték őket, egy hatalmas, háromemeletes kőházba, amely évtizedeken keresztül kaszárnyaként szolgált, utoljára – 1955-ben történt kivonulásukig – az oroszok birtokolták. Itt, a rövidre fogott eligazításon, tudta meg, hogy az első néhány napot, mint kivétel nélkül minden férfinak, karanténban kell eltöltenie.

A karantént az épület harmadik emeletén alakították ki, oly módon, hogy a lépcsőházból a folyosóra nyíló ajtót lezárták, azt csak az ajtón belül posztoló ór nyithatta ki.

A kísérőként melléjük rendelt férfi végigvezette őket a hosszú folyosón, ahol néhány fiatalember bámészkodott kifelé a nyitott ablakoknál, ügyet sem vetve rájuk, majd egy tanteremnek is beillő helyiségbe terelve mind a hármukat, csak annyit mondott: ez lesz a szállásuk. Aztán, mint aki jól végezte dolgát, szóbeli magyarázat nélkül távozott.

A tágas teremben vaságyak sorakoztak, összesen tíz. Az ágyak, egy kivételével, bevetve, szürke pokróccal letakarva várták a birtokbavételt.

– Nem valami szívélyes fogadtatás – jegyezte meg a korábban Tatár Károly néven bemutatkozó útitársa.

– Mint egy börtön – fűzte hozzá Battai. – Úgy is kezelnek minket.

Mantel is megszólalt.

– Mit vártatok? Piros szőnyeget a lábaitok elé, meg üdvözlő beszédet? Rács nincs az ablakokon és ez a hodály kényelmesebbnek tűnik egy börtöncellánál. Ráadásul nem évekre leszünk ide bezárva.

Magas, rövidre nyírt hajú, keskeny képű, garbót és farmernadrágot viselő fiatal fickó lépett a terembe.

– Hallom, magyarok vagytok! – kiáltotta látható örömmel. – A másik teremben akartak elhelyezni, de az majdnem tele van mindenféle más nációval, albánok, csehek, lengyelek vegyesen, ezért átköltöttem ide. Gondoltam inkább egyedül leszek, mint azokkal a sötét alakokkal, akiknek ráadásul egy szavukat sem értem. Amúgy Bálint vagyok, Orosházi. Mármint a nevem.

A belépő fiatalembert azonnal ostromolni kezdték a legkülönfélébb kérdésekkel.

Mire számíthatnak a lágérbén? Mennyi ideig lesznek elzárva a külvilágtól? S hogy általában mit tud mondani a lágerről.

– Nem túl sokat – mondta Orosházi szerénykedve, ám szemlátomást élvezve az informátor szerepét. – A kanokat ide zárják, van, akit egy hétre, van, akit tovább is. Ez sok mindentől függ, de senki sem tudja pontosan, hogy mitől. A szóló csajok az első naptól fogva kószálhatnak, amerre akarnak, őket nem helyezik karanténba, talán mert jóval kevesebben vannak. Unalmas itt, főleg egyedül egy ekkora akolban, de ki lehet bírni. Annyi biztos, ha egyszer kikerültünk innen, akkor szabadon járhatunk ki és be erről a lepratelepről.

Battai elsősorban arra volt kíváncsi, mikor láthatja viszont feleségét.

– Úgy tudom, minden nap héttől nyolcig van látogatási idő. A folyosó elején egy kisebb teremben fogadhatunk látogatókat, akik szinte bármit hozhatnak magukkal, csak piát nem. De azért erre is van megoldás – tette hozzá sejtelmesen Orosházi.

A földszinti étkezdében – ahova az őr kísérte le őket – elfogyasztott vacsorát követően, késő éjszakába nyúló beszélgetés folyt a teremben. A fő téma természetesen az volt, hogy kinek milyen tervei vannak a jövőjéről. Mivel hallomásból szerzett ismereteiket egyetlen konkrétum sem támasztotta alá, elképzeléseiket feltételes módban fogalmazták meg, s kivétel nélkül mindegyik úgy végződött: ha lehet.

Hitték, sok mindent lehet, bizonyos korlátok között persze, elvégre immár nyugaton vannak, ahol csak a kishitűség, a tehetetlenség szab határt az álmok valóra váltásának.

Battai félálomban hánykolódott az ágyon. Sok rosszat hallott a lágerről, s gyakran felriadt a gondolatra, hogy felesége egyedül tölti az éjszakát egy lágérbarakk szobájában, ahova nyilván bárki bejuthat, ha akar. És miért ne juthatna be? Egy ilyen gyűjtőtáborban sokféle ember megfordul, köztük szépszámú kétes alak is.

Napközben is csak fél füllel hallgatta szobatársai beszélgetését, miközben azzal gyötörte magát, vajon tudomására jut-e feleségének, hogy este feljöhet hozzá látogatni, s ha mégsem, hogyan tudná ezt értésére adni.

Hét óra előtt elsőként foglalt helyet a látogatók fogadására kijelölt terem egyik asztalánál. Tekintetét az ajtóra szegezte, türelmetlenül várva feleségét. Megkönnyebbült, amikor meglátta Zsókat.

– Miket tudtál meg? – volt az első kérdése, majd meg sem várva a választ: – Milyen szobát adtak?
– Nem egy királyi lakosztály, de tiszta, ketten kényelmesen elférünk benne. Most éjszaka például négyen aludtunk egy hasonló szobában.

– Négyen?

– Hát persze – hangzott a válasz. Zsóka a szomszéd asztalnál férjével pusmogó Mantelnére mutatott. – Irénke ötlete volt. Ő mondta, hogy fél egyedül, így aztán kitaláltuk, a legjobb, ha összeköltözünk éjszakára addig, amíg ti itt vagytok bezárva. De nem is mondd, hogy tetszik az új blúzom?

– Új? Honnan a francból?

Lelkes szóáradat következett.

– Reggel lejelentkeztünk a Caritasnál, és mind a hárman kaptunk száz-száz schilling költőpénzt, aztán kimentünk a faluba körülnézni. Van egy pár nagyon klassz üzlet, az egyikben éppen kiárusítás volt, ott találtam ezt a frankó blúzt. Nyolcvan schillingért szinte ingyen van. És pont az én méretem. Nem tetszik?

– De. Tetszik – felelte Battai Tibor kelletlenül. Nem akart ünneprontó lenni, holott bosszantotta az értelmetlennek vélt költekezés. Ki tudja mire számíthatnak, lesz-e a későbbiekben valami jövedelmük, hiszen egyelőre még minden bizonytalan, fogalmuk sincs, miből fognak majd megélni. Persze a lágérbén teljes ellátást kapnak, ez nyilvánvaló, ami mégsem jelentheti azt, hogy kevés pénzüket szükségtelen és felesleges dolgokra költsek.

Sok ruhát nem hoztak magukkal, nehogy a határon feltűnő legyen, miért hozza magával valaki az egész ruhatárát, ha csak öt napra utazik Bécsbe. Annyit azért pakoltak a bőröndbe, hogy ne kelljen feltétlenül új ruhadarabokat vásárolni.

Több alkalmuk nem maradt személyes beszélgetésre, mert Tatár javaslatára összetoltak két asztalt, hogy együtt hallhassák a három feleség beszámolóját. Az asszonyok éppen elég információt gyűjtöttek össze a nap folyamán.

A legfontosabb értesülésnek kivétel nélkül azt tartották, hogy mindössze hat befogadó ország van, azaz korábbi elképzeléseikkel ellentétben nem regisztrálhatnak tetszésük szerint kiválasztott országokba. Ez főleg Battait érintette, mert Angliába szeretett volna menni, a szigetország azonban nem fogadott európai menekülteket. Nyugat-Németország pedig csak azokat várta tárt karokkal, akik rendelkeztek ilyen-olyan német rokonsággal.

A beszélgetés során derült ki, hogy Mantel és a felesége alig néhány szót értenek németül, de sváb rokonaik révén biztosított helyük lesz valahol Stuttgart környékén. Velük ellentétben a Tatár házaspár szinte tökéletesen beszélt a nyelvet – két évig dolgoztak vendégmunkásként az NDK-ban –, csak hogy német felmenőkkel nem büszkélkedhetnek, így aztán kérdéses a helyzetük.

– Talán maradhatunk Ausztriában, nekünk az is megfelelne – mondta Tatár felesége, kérdő pillantást vetve férjére, aki meggyőződés nélkül bólogatott.

A látogatásra engedélyezett idő gyorsan eltelt, az ő kezdte kitessekelni a látogatókat. Az asszonyok elindultak az ajtó felé, Battai azonban visszatartotta Zsókat, meg akarta beszélni vele, ha csak pár szóban is, hogy mi a teendőjük, ha tényleg nem mehetnek Angliába. Éppen szóra nyílt a szája, amikor Orosházi lépett melléjük.

– Gondolom a nejed ez a drága hölgy – fordult Zsóka felé széles vigyorral a képén –, én viszont nem kapkodtam el a nősülést, ezért téged kérnélek meg, szívi...

– Te csak ne szivikézz! – vágott ingerülten a szavába Battai.

– Jó, jó, csak kedveskedni akartam. Ne vedd rossz néven.

– Mit tehetek érted? – kérdezte Zsóka

– Egy apróságra kérnélek csupán. Adok oda pénzt – folytatta zavartalan hangon Orosházi, s már nyúlt is a zsebébe –, hogy hozz nekem holnap egy kiló banánt. Nem tehetek róla, imádom a banánt, és nincs más, akit megkérhetnék erre.

– Nagyon szívesen.

Együtt mentek az ajtóig, s így Battainak nem maradt lehetősége kifejteni nemtetszését.

Miért pont az ő feleségét szúrta ki ez a pofátlan alak? Persze Zsóka is megmondhatta volna neki, ott van az a hájas arcú Mantelné, hozasson ővele banánt.

Az a baj, gondolta elégedetlenül, hogy Zsóka a kelleténél barátságosabban viselkedik mindenkivel. Egyes férfiak szemében ez már egyenesen kihívó flörtölésnek tűnik, mintha Zsóka akarna kikezdeni velük. Beszélnem kell vele, jobb, ha erről leszokik, még mielőtt valaki komolyan veszi a túlzott kedveskedését.

Másnap már kimondottan dühítette, hogy ezúttal sem tudott Zsókéval négy szemközt beszélni. Alig üdvözölték egymást, Orosházi máris odatelepedett az asztalukhoz, és ott ragadt azután is, hogy megkapta a banánját. Rá kellett volna szólni, de Orosházi már elindította szőáradatát.

Adta a jól értesültet. A lágerben is van munkaközvetítő iroda, mondta egy lekicsinylő kézlegyintéssel, ám azokhoz nem szabad fordulni, mert a legrosszabbul fizető munkákra keresnek embereket. Ő például, toldotta meg, Badenben fog dolgozni egy szállodában, ahol sok a turista, és az ember ismeretségekre tehet szert. A várhatóan jelentős borraivalókról nem is beszélve.

– Még mielőtt a lágerben jelentkeztem, elmentem Badenbe, s ott megismerkedtem az egyik szálloda magyar portásával, aki megígérte, segíteni fog, hogy felvegyenek. Mindegy, hogy liftes fiúnak vagy csomaghordónak. Aztán majd veszek egy autót is. Igaz, csak egy használt Skodát, de kezdetnek az is megteszi.

– Miért csak egy Skodát? – incselkedett Zsóka.

Orosházi nevetett. Volt a nevetésében valami lekezelő, mintha azt sugallta volna: ti sutyerákok nem tudtok semmit.

– Még Bécsben találkoztam egy magyar pasassal, egyébként ő ajánlotta, hogy jöjjenek ide a lágerbe. A feleségével meg a fiával lépett le pár hónappal ezelőtt. Egy Skodával jöttek otthonról, s mivel három hét múlva továbbállnak Amerikába, és a kocsiját nem viheti magával, felajánlotta nekem, hogy vevő vagyok rá, ha jó áron adja. Megegyeztünk. Ötszáz dollárt csempésztem át magammal, abból futja.

Voltak pillanatok, amikor Battai is elcsodálkozott, miként tudta ez a fickó alig néhány napos ausztriai tartózkodása alatt ilyen jól kiismerni magát. Autót vesz és munka várja. Magában kénytelen-kelletlen elismerte, Orosházi talpraesett, még akkor is, ha vitathatatlanul nagyképű, s talán nem minden szava hihető.

Felesége ugyancsak álmélkodott, s Battainak feltűnt, időnként szemrehányó pillantásokat vet feléje, mintha így akarná értésére adni, tanulj tőle, hiszen láthatod, ő bizony nem olyan elveszett ember, mint te vagy.

Visszatérve a hálóterembe, Orosházi további tanácsokat adott a társainak. Hogyan pumpoljanak segínyt a Caritastól, meg hogy hétféteken álljanak ki a placcra, ahol környékbeli parasztok, szőlősgazdák, iparosok napszamosokat keresnek különböző munkákhoz. Háromszáz schillinget azzal is lehet keresni.

Mantelt megnyugtatta azzal, hogy rokonai révén heteken belül mehet Nyugat-Németországba. Sima ügy. Tatárnak azt tanácsolta, kérje meg a feleségét, vegyen a faluban egy Kurirt, az mindenkinek hasznára válik, mert ha dolgozni akarnak, álláshirdetéseket kell böngészni. Te tudsz németül, mondta, neked a nyelv nem okoz gondot, és az újságban jobb állásokat hirdetnek, mint a munkaközvetítő irodában. Battait lehordta, hülye, ha még mindig Angliában reménykedik. Amerika. Oda kell menni.

Később Mantellel és Tatárral kiment a folyosóra, ahova a többi teremből is előjöttek néhányan. Ott beszélgettek csehül, lengyelül, románul, egy páran magyarul is.

Battai magára maradt a teremben. A nyitott ablaknál állt, s kifelé bámulva próbálta felmérni, milyen messze lehet Baden. S hogy ott vajon akad-e annyi munkalehetőség, mint Bécsben. Időközben kialakult ellenszenve dacára úgy vélte, Orosházinak volt egy-két figyelemre méltó ötlete. Vagy tanácsa. A Kurir álláshirdetéseire tett javaslata különösen tetszett neki. Biztos van olyan cég, amelyik szerszámlakatost keres és alkalmazza őt nyelvtudás nélkül is. A szakmájához ért, annyi valószínűleg elegendő. Ez a lehetőség felvillanyozta.

Orosházi és a másik kettő egy óra múltán tértek vissza. Hat üveg Ottakringer sör volt náluk. Mielőtt még Battai rákérdezhetett volna a sörök eredetére, Mantel szólalt meg.

– Te éppen olyan hülye vagy – mondta Orosházinak –, mint az a két balkáni fickó. Kötélen leereszkedni csak azért, hogy megihass egy-két üveg sört, nem normális dolog. Nem bírod ki, amíg kiszabadulunk innen?

– Nem kell majrészni – felelte Orosházi, miközben kezének egy mozdulatával kínálta a söröket. – Csak egy emeletet kell leereszkedni, az meg talán négy méter sincs. Annak idején éppen eleget másztam kötélen a tornaórákon. Azt ne mondjátok, hogy nem örültök a sörnek.

Rövid hezitálás után Battai is nyúlt egy üveg sörért. Az első korty után hitte el, hogy valóban szomjazik rá.

Közben az elejtett szavakból összeállt a kép. Három-négy lepedőt leszedtek az ágyakról, majd összesodorták, erős csomókkal összekötötték, s a merész vállalkozó az így képzett kötélhágcsón ereszkedett egy emelettel lejjebb. Idefent négyen-öten tartották a lepedők alkotta kötél végét, a második emeleten csak be kellett lépni a nyitott ablakon. Onnan pedig, akár a faluba is, már szabad volt az út. Szinte mindig akadt valaki, aki esténként – hiszen akkor már a sötétedés beálltával kevesebben mászkáltak a láger udvarán –, sörért, borért vagy más szeszesitalért, vállalkozott a kalandra.

– Az albánok biztattak, amikor akartam tőlük venni egy üveg sört – mesélte büszkén Orosházi. – Miért nem szerzel magadnak, kérdezték röhögve. Gyáva vagy? Na, nehogy már! Pont egy magyarnak ne legyen ennyi vér a pucájában? Különben is, semmiség az egész.

Battainak megfordult a fejében, ő is megethetné ugyanezt. Persze nem sörért ereszkedne le azon a kötélen, hanem Zsókáért. Szeretett volna már kettesben lenni vele a saját szobájukban, akár csak egy órára is.

Nagyon vágyakozott a felesége után. Egy éve voltak házások és a lány szüleinél laktak, amire úgy gondolt vissza, akár egy rémálomra. Hiába volt külön szobájuk, magánéletet élni elvétve adódott lehetőségük. Ráadásul megtűrt személynek érezte magát a lány szüleinek lakásában. Bár Zsóka anyja ezt sohasem mondta ki nyíltan, éreztetni annál gyakrabban éreztette vele, nem ilyen férjet képzelt a lányának.

Egy szerszámlakatos.

Majdhogynem proli egy olyan családban, ahol a papa mérnök, a mama pedig főkönyvelő és még a lányok is titkárnő. A mama különösen büszke volt lányának titkárnői státuszára, amiről Battainak megvolt a gyötrelmes különvéleménye.

Képtelen volt ugyanis szabadulni a gondolattól, hogy Zsóka a főnökének köszönhetően került ebbe a pozícióba, s nem feltétlenül tudása, tehetsége révén. Ez a gondolat hosszú időn keresztül kínozta, míg végül nyíltan is tett rá célzást. Zsóka kinevette, mondván, csak nem képzeled? Éppen azzal a förtelmes alakkal? Ugyan kérlek!

Hitte is, nem is. Különösen az *éppen* szó ütött szeget a fejében. Azzal éppen nem, ámde mással? Mert Zsóka mindig is szeretett kacérkodni. Battai nem egyszer szólta meg kihívónak ítélt viselkedése miatt. Nem hogy örülnél, amiért másnak is tetszem, védekezett felesége a vádaskodás ellen. A te helyedben inkább büszke volnék rá.

Battainak kapóra jött a vállalatánál szervezett öt napos bécsi kirándulás. Az utazást Zsóka sem ellenezte, csak a disszidálás lehetőségének felvetésére húzta el a száját. Battai alig tudta rábeszélni.

Nyugaton jobban megbecsülik a szakmáját, mondta, jobban meg is fizetik, hamarosan saját lakásuk vagy házuk lehet, nem kell a tanács lakáshivatalában könyörögni, nem kell a szülőkhöz alkalmazkodni, élhetjük a saját életünket úgy, ahogy mi akarjuk. A legújabb divat szerint öltözködhetsz, a legszebb ruhákban járhatsz, mert telik majd rá, nem kell a mamától titokban kölcsön kérni, ha akarsz venni magadnak egy pár új cipőt vagy szoknyát. Vagy bármit.

Gyanította, hogy ez utóbbiak hatottak Zsókára. Nem érdekelte. Számára csak egy dolog volt fontos: elérte célját.

És most itt vannak. Egyelőre még nagy bizonytalanságban, mi több, még el is választva egymástól. Ez a rohadt karantén!

De ez sem fog örökké tartani, és akkor majd...

Homályos fogalmai voltak az akkor majdról, mi lesz valójában és hogyan lesz, csak remélte, a körülmények és a lehetőségek kedvező összhangban fognak állni.

Két nappal később ismét az asztal köré gyűlt a társaság. Orosházi ezúttal is odaült közéjük, s miként már lassan megszokhatták, többnyire megint ő beszélt.

– Nem vitatom, hogy jó szakmád van, és minden bizonnyal jól meg is fizetik majd – fejtegette Battainak –, de a helyedben nem ragaszkodnék görcsösen hozzá. Gondolkozz! Robotolhatsz egy üzemben húsz-harminc évig, talán jó fizetést is leszakíthatsz, miközben az igazi nagy lehetőségek től elzárod magad.

– Jól mondd – helyeselt Zsóka. A többiek is egyetértőleg bólogattak.

– Nyitott szemmel kell járni, s nem feltétlenül kell azt folytatni, amit Magyarországon csináltál – folytatta eszme-futtatását Orosházi. – Én például technikus voltam otthon, s ahogy Tatár olvasta fel a hirdetésekéből, itt is lenne keresnivalóm. Mégis, ha bejön, inkább azt a szállodai melót fogom választani. Ott új, és ki tudja milyen hasznos ismereteket, ismeretségeket szerezhetek. Ebben van a fantázia. Szép feleséged van, nem teheted meg velem, hogy elzárod a világot elől. Mert azt fogod tenni, ha leragadsz egy munkapad mellett.

Zsókának felettébb hízelgett az, amit hallott.

– Jól beszélsz – kiáltott fel gyerekes örömmel. – Kalandra fel! Mindent ki kell próbálni, amit csak lehet. Úgy, ahogy mondd.

Battaihoz fordult.

– Hallgass rá! Apám is mindig azt mondta, a melósokkal az a baj, hogy beszűkül a látókörük, mint ha a kezükbe fogott szerszámokon, a rájuk bízott munkadarabokon kívül nem is létezne más világ. Pedig létezik.

– Létezik bizony! – kontrázott most Tatár felesége. Még azt is hozzáfűzte: felőle akár Dél-Afrikába is mehetnének, ott minden fehér embernek van cselédje.

Battai eközben a feleségét nézte, és nem kis keserűséggel állapította meg, hogy Zsókát is magával ragadták a hiú ábrándok, amelyeket ez az élet mindentudója ébresztett fel benne.

– Azért nyugaton sem mennek ennyire egyszerűen a dolgok – mondta ki a véleményét.

– Az lehet – tromfolt le rögtön Orosházi –, de csak akkor, ha az ember saját magának nehezíti meg az életét.

Búcsúzaskor a lépcsőház ajtajában Zsóka megjegyezte:

– Jó fej ez a srác, nem gondolod?

Battai összeszorította fogát, nem szólt egy szót sem.

Másnap Mantelt és Tatárt kiszólitotta az őr, s amikor visszatértek a terembe, örömmel újságotlák, hogy vége a bezártságnak, őket már kiengedték a karanténból. Összeszedték kevés holmijukat és elköszöntek.

– És én? – kérdezte Battai inkább csak önmagától. – Egy napon lettünk ide bezárva, hogy-hogy nem egyszerre engednek el minket?

– Nem mindegy? – vont vállat Orosházi, immár egyetlen lakótársa a hálóteremben. – Én előbb kerültem ide, mint ti, mégse háborgok. Mit számít, hogy egy nappal előbb vagy később. Legközelebb mi következünk.

Az most már csak holnap lehet, gondolta Battai csalódottan. Ám addig még van egy éjszaka, amit Zsóka ezúttal egyedül fog eltölteni, hiszen megszűnik a feleségek társasága. Talán mégis le kellene ereszkedni azon a kötélhágcsón.

Erre azonban Orosházi vállalkozott az alkonyati sötétség beálltával.

Battai is kint volt a folyosón, mert egyedül a hatalmas hálóteremben még inkább érezte a bezártságot, nyomasztóan hatottak rá az üres ágyak, mintha cellává szűkülte volna a tágas tér.

Egy másik teremből lepedőket hoztak ki, s ketten hozzáfogtak összecsavarni, összecsomózní. Amint Battai melléjük ért, az egyikük odaszólt neki valamit. Nem értette a vélhetőleg szláv nyelvet. Ekkor a másik megragadta Battai karját, s azt próbálta megértetni vele, hogy segítsen a csomózásban.

Körülnézett, akad-e más vállalkozó, de csak Orosházit látta két sötétképu alakkal vitatkozni. Hogy miről, azt csak akkor tudta meg, amikor Orosházi nevetve mondta neki:

– Ezek a bunyevácok azt akarják, én ereszkedjek le először. Mintha még nem tettem volna meg soha. Dühöng bennük a vakmerőség, rólam meg azt hiszik, beszari alak vagyok, és ha ők ketten másznak le előttem, akkor meggondolom magam és visszalépek. A barmok! Ezek azt képzelik, hogy ez valami vetélkedő vagy mi a fene.

Battai a lepedővel babrálva hallgatta, gondolatai azonban máshol jártak.

Nem tudta kiverni a fejéből, hogy Zsóka egyedül lesz éjszaka a barakkszobában, s hogy Orosházi most nem is sörért mászik le, hanem...

Mert azt nem lehetett nem észrevenni, hogy minden alkalommal szinte kizárólag Zsókanak szövegel, és nem is hatástalanul, mert Zsóka meg itta minden szavát, minden fellengzős meséjét a karnyújtásnyira lévő édes életről. Hittérítők ámítják így az együgyű hallgatóságot.

És ahogy méregették egymást! Ahogy összevillant a tekintetük!

Ugyan, próbálta elhessegetni kétségbeesítő gondolatait. Képzeldöm. Az agyamra ment a karantén és dühít, hogy még mindig itt vagyok, holott engem is le kellett volna engedjenek, ha már egy és ugyanazon napon zártak be ide Mantellel és Tatárral együtt. Csak a mehetnék váltja ki belőlem ezeket a badarságokat.

Kivették a kezéből az összekötözött lepedőket. Arrébb akart lépni, de visszahúzták, s mutogatták neki, hogy a kötelet tartani is kell valakiknek. Kényszeredetten engedelmeskedett.

Kilógatták a kötélhágcsót a szélesre tárt ablakon, Orosházi pedig felmászott az ablakpárkányra, s mielőtt a lepedőkbe megkapaszkodott volna, visszaszólt annak a kettőnek, akikkel az előbb még vitatkozott.

– Aztán gyertek ám ti is!

Azok nem értették, amit mondott, mégis hangosan röhögve bólogattak, mintha azt jeleznék: ne félj komám, megyünk utánad.

Battaival együtt négyen markolták meg a kötelet, s érezték, hogy amint Orosházi elengedte az ablakpárkányt, a kötel megfeszült az ereszkedő ember súlyától.

Majd teljesen váratlanul pehelykönnyű lett, tartói kis híján hanyatt estek a hirtelen szükségtelené vált erőfeszítéstől.

Kétségbeesett ordítást hallottak, alig egy szemvillanás múlva tompa puffanást, amit az alanti emelet ablakában állók hangos szörnyülködése követett.

Dermedt csend telepedett a folyosóra.

Eltelt egy perc, mire észbe kaptak, s mindenki egyszerre rohant az ablakhoz.

Battai is odalépett. Gyomra összeszűkül, rosszullét környékezte. Letekintett az udvarra, s meglátva Orosházi élettelenül elterülő testét a földön, elborzadva takarta el tenyerével a szemét.

A többiek még mindig döbbsent hitetlenkedéssel bámultak ki az ablakon, s amikor megjött a hangjuk, egymás szavába vágva próbálták megérteni mi is történt valójában. Többen a kötélre mutogattak, amiből nem volt nehéz kitalálni, hogy meglazulhatott az egyik csomó, még mielőtt Orosházi elérhette volna a második emelet ablakából kinyúló segítő kezeket.

Battai szédelegve, akár egy öntudatlan részeg, támoalgott vissza a hálóterembe. Rávetette magát az ágyra, fejét a párnába fúrta, látni, hallani sem akart semmit.

Így maradt egész éjszaka, egyedül a hatalmas hálóteremben, karanténba zárva, lidérces álmoktól gyötörve.

Nemes László festménye

